

Jak jsme zachraňovali VI. – speciální edice

Před léty jsme se s Tomem nějakým omylem ocitli v Norimberku na Braubeviale. Člověk je z podstaty bytost zvědavá a tak i pivovarský hroudy z Kostelce sbalili raneček s buchtama a vyrazili za „čáru“ hledat novoty. Zřejmě jsme mezi stovkami kravařáků byli jediní v civilu, dokonce „vobrendovaní“ v černokosteleckých mikínách a nebyla větších exotů kolem. Informací bylo přehřšle a pouťově laděné výčepy nás utvrdily v našich názorech o vkusu jódlounů. Žízeň opět vyhrála a my se kvapně odebrali do vzdáleného ospalého městečka Bad Windsheim poznávat místní kulturu a především piva. Abych dlouho nechodil kolem horké kaše – večer byl naprosto úchvatnej, dědkové v pivovarském šenku nám objednávali kořalky jako kdyby hořelo a my nezůstávali pozadu. Dohromady s Tomem známe sice německy asi dvacet slov, ale když se člověk nebojí....co Vám budu povídat. Ráno jsme po několika výživných exkurzích v místních pivovárkách, domluvených v noci v putice, vyrazili domů k České kotlině. A právě bezhlavě svištící skrzeva tuctové městečko Ansbach nás praštil přes oči hrdě se tyčící hvozd vpovzdálí. Sladovny nejsou ve Frankách tak obvyklé jako v Čechách, kde není panoramat bez hvozdových párníků a proto bylo o povinném zastavení rozhodnuto. Najednou jsme se ocitli před honosnou budovou historického pivovaru s vnořenou sladovnou, který nás slušně řečeno uzemnil. Pivovar při nějakém tuctovém krabicovitém obchoďáku evidentně chátral a prosil nás o záchranu. Rezolutně jsem odmítnul průzkum pivovaru v cizí zemi, ale kolega bezelstně otevřel vlastně už otevřené okénko na bývalé lahvovně a my se najednou ocitli v ráji. Ano. Pivovar již sice notnou řádku let nesvařoval, leč všechny technologie byly na svých místech zcela netknuty. Vypadalo to, jako kdyby před chvílí odběhli všichni na sváču. V našem rozkradeném Česku jsem to fakt nikdy nezažil. Celý pivovar na parostrojní pohon s transmisními rozvody opravdu připomínal muzeum nebo spíše divotvorné zrcadlo do zlatých časů připálených várek....Přijdete do sklepa a on plnej dřeváků, varna v železe a všechny transmise se hejbaly, míchadla člověk roztočil rukou. Fakt síla. Chladící štoky, myčky na dřevěné sudy, kompletní lahvárna, parní kotle.... Už nám bylo jedno eventuální zatčení. Odjížděli jsme plni dojmů a víry v záchranu ve prospěch našeho muzea. Bohužel následné opakované pokusy o kontaktování majitele objektu selhaly a pracovní vytížení posunulo Ansbach do roviny snů, které občas vplynuly při pivu a víceméně došly zapomnění.

Změna přišla letos roku 2012 na jaře. Vraceje se s kyselým kukučem z festivalu lambiců jsme si vzpomněli na Ansbach. Dobrá, zkusíme štěstí. Přijíždíme k pivovaru a oni tam bagry. Ano bagry. V „kultivovaném“ Německu jezdí bagry po renesančních pivovarech a zasypávají sklepy plné dřevěných sudů. To snad bylo možné jen více na východ. To neéé. V noci jsme se vrátili do Kostelce, druhý den jsme ráno ihned zalarmovali tamní stavební firmu, která byla kupodivu svolná, a vyrazili jsme zpátky. Vybavení všeumělem Kájou, nejsilnějším Krákorou a šprechtícím Borčusem si kluci šáhli fakt na dno. Že kosteláci budou zachraňovat technologie z německých pivovarů je fakt zarážející, ale je to tak. Podařilo se nám zachránit kompletní myčku dřevěných sudů, kterou jsme viděli jenom na reklamních materiálech někdejších českých strojírenských firem a jistě ji nemá žádné pivovarské muzeum u nás (Nechci si chovat máslo na hlavě, ale jsou u nás jen dvě pivovarská muzea – v Prazdroji a v Kostelci, dobře možná ještě U Fleků a v Dalešicích, ostatní беру za sítě tradice). Dále se podařilo zachránit nějaké menší artefakty jako dřevěné sudy a různé menší technologické věci. Před námi docházelo k deformaci a mačkání železných štoků, parních kotlů, varen.....člověk je proti stroji a času jen bezmocný brablenec. S naplněným vlekem a rukama jak vopice rychle domu. Podle očekávání nás stejně ještě překvapili 6 kilometrů před Rozvadovem houkající helmuti hledající možnosti pokutování. Nakonec teda špatně zabezpečený náklad na vlek, pokuta v řádu stovek jójo a předvolání k místnímu soudu. Ty věci nám z vleku v Kostelci musel sundávat jeřáb a byly pod horizontem sajten. To prostě nemohlo vypadnout, ani kdyby se snad vlek převrátil. Ale myčka je doma. Doufáme jen, že to někdy někdo ocení. Stačí nám fakt málo, jen prostě pár lidí, kteří dokážou pochválit naši činnost a povzbudit k dalším aktivitám.

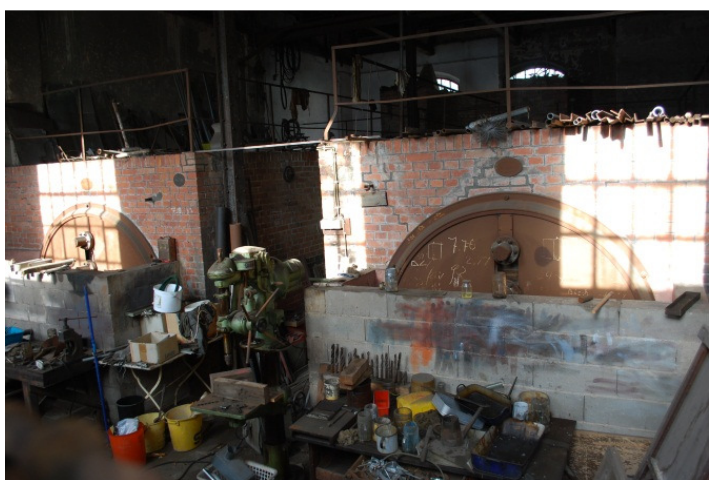
A pak že se bourá jen u nás. Tohle by u nás fakt neklaplo a dovolím si tvrdit, že jsme v tomto směru v České Republice daleko pokrokovější ve vztahu k našemu industriálnímu dědictví.

Mechanická požahovna.

Novější část pivovaru s parní kotelnou, chladicími štoky a spilkou pod budovou.

Parní kotle v perfektním stavu.

Kotel.

Scezovačka včetně plechů. U nás už by všechny barevné kovy byly samozřejmě ukradeny.

Sklady transportních obalů. Na vlastní oči jsme viděli, jak těžká mechanika bourá klenby a zasypává tyto prostory včetně sudů.

Zachráněná myčka dřevěných sudů.

Zbytky lahvárny.

Rozebráno a hurá do Kostelce.

Poslední pohled na starý pivovar, novější část pivovaru se štokama stála v popředí.

To nejsou ponorky, ale parní kotle.

Zmuchlané chladicí štoky.

Jestli jste dočetli až sem, tak vězte, že si dnes v místech bývalého pivovaru můžete v tuctové eurokrabici koupit europivo a eurorohlík.

kosteletí